

γων λοχαγούς, τοὺς πεζοὺς ἵπκεις, καὶ τοὺς ἀό-
πλους πεζοὺς·

— Ἐκαστος ὑμῶν ἐνόμιζεν ἑαυτὸν εὐτυχέστερόν
μου· καὶ ὅμως ἐγὼ εἶμαι σήμερον εὐτυχέστερος
πάντων. Ἐννοεῖτε δὲ διὰ τί; διότι ὑπάρχει προ-
φήτης ἀνώτερος τοῦ ὑμετέρου προφήτου, εἰπὼν ταῦ-
τα· « Ἡ κέδρος προστατεύει τὴν κορυφὴν τοῦ ὕ-
σσωπου, καὶ ὁ ὕσσωπος τρέφει τὴν ῥίζαν τῆς κέδρου.
ἔχουσιν ἄρξ ἀμφοτέρω τῇ; ἀνάγκης ἀλλήλων, καὶ
αὕτη εἶναι ἡ ἰσότης. Θέλουσιν ὑπάρχει ἀείποτε
πένητες μεταξὺ ἡμῶν, διότι ἡ εὐτυχία τοῦ ἀνθρώ-
που οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου. Μακάριοι οἱ
κλαίοντες ὅτι γελάσουσιν. Οὐαὶ τοῖς λαμβάνουσιν ἐνῶ
ἔπρεπε νὰ δίδωσι· διότι εὐκοπώτερον ἔστι κάμη-
λον διὰ τρυμαλιᾶς ῥαφίδος εἰσελθεῖν, ἢ πλοῦσιον εἰς
τὴν βασιλείαν τοῦ οὐρανοῦ.

Καὶ ὁ εἰπὼν ταῦτα προφήτης εἶναι ὁ Θεὸς μου,
ἀπεκρίθη ὁ ὑπηρέτης σφραγισθεὶς διὰ τοῦ σημείου
τοῦ σταυροῦ.

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΝ. Ὁ καθηγη-
τῆς Κ. Παν. Ἀντωνιάδης συνέστησεν ἐν Ἐρμούπολει
Σύρου Ἐμπορικὸν ἐκπαιδευτήριον. Οὕτω πῶς ἐκπλη-
ροῦται ἡ εὐχὴ ἥν ὁ πολυμαθὴς συγγραφεὺς τοῦ διὰ
τῆς Πανδώρας ἐκδιδόμενου περὶ δημοσίας ἐκπαιδεύ-
σεως ἄρθρου, ἐξέφρασε περὶ τὰ τέλη τοῦ β' μέρους
τοῦ ἁρθρου τούτου· διότι ἐν τῷ νέῳ τούτῳ κατα-
στήματι, πρὸς τοῖς ἄλλοις μαθήμασι θέλει διδάσκε-
σθαι καὶ τὸ ἐμπορικὸν δίκαιον, καὶ ἡ διπλογραφία,
καὶ ἡ Γαλλικὴ, καὶ ἡ Ἀγγλικὴ, καὶ ἡ Γερμανικὴ.

Ὁ ἰδρυτῆς, γνωστὸς καὶ διὰ τὴν μάθησιν, καὶ τὸν
περὶ τὰ καλὰ ζῆλον αὐτοῦ, ἐξέδωκε *Κανονισμὸν*,
ὁρίζοντα καὶ τὰ περὶ μαθημάτων καὶ τὰ περὶ μα-
θητῶν, ἐξ οὗ ἀριστα οἰωνίζομεθα περὶ τῶν καρπῶν
οὓς θέλει ἀποφέρει τὸ *Ἐμπορικὸν ἐκπαιδευτήριον*.
Εἰς τοῦτο, καὶ εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις ἐκπαιδευτήριον τοῦ
Κ. Γ. Παπαδοπούλου ἀς στέλλωσιν οἱ γονεῖς τὰ
νεκρὰ τέκνα των, καὶ οὐχὶ εἰς λύκεια ἐπὶ τῆς
Ἑλλάδος, ὡς εἰς τὸ ἐν Μεσίτῃ τοῦ ἀγίου Ἰουλίου
κρηθ, ὅπου καὶ τὰ πρὸς τὴν πατρίδα, καὶ τὰ πρὸς
τὸ πατριὸν δόγμα, καὶ τὰ πρὸς τοὺς γονεῖς αὐτοὺς
αἰσθήματα κινδυνεύουσι.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ.

— 0 —

« Je n'ose prononcer son nom : il y a là un son dou-
loureux ; mais la larme brûlante, qui maintenant
sillonne ma joue révèle les pensées profondes qui
habitent dans le silence de mon cœur.

BYRON.

Φεύγουν αἱ ὥραι, τὰς μετρᾷ ἡ κλαίουσα ψυχὴ μου·
Παρέρχονται, ὡς σβύνεται τοῦ κώδωνος ὁ ἤχος
Τὸ βράδυ εἰς τὰς στενωπούς.
Ὁ λόφος πνέει ἄρωμα ἀγρώστιος καὶ θύμου,
Μόνον ἐκεῖ με δὴγὰι βαδίζοντ' ἀνησυχῶς
Ὁ πολυπλάγητός μου ποῦς.

Ἰστάμενος σιωπηλὸς εἰς βράχου γυμνοῦ νῦτα
Εἰς τοῦρανοῦ περιπλυνῶ τὸν κυανόχρουν θόλον
Περίλυπα τὰ ὄμματα.

Μαραίνονται τοῦ λυκαυγους κ' ἐκπνέουσι τὰ φῶτα·
Ἐν ἄστρον ἐπιφαίνεται μακρόθεν φεγγαδόλον
Μὲ μιδιῶντα χρώματα.

Μ' ἐκείνην συναντήθημεν τὸν παρελθόντα μῆνα
Ἐκεῖ εἰς τὸν ἀνθόσπρωτον κατήφορον ἐν βράδῳ·

Κ' ἐνῶ ἀόρατον πτηνὲν,
Εἰς τὰς σκιὰς κ' εἰς τὴν σιγὴν τοῦ δάσους ἐκελάδει,
Τὰ ὄμματ' ἀπὸ δούσαν λουόμενα ἀκτῖνα
Ἀνύψου πρὸς τὸν οὐρανόν.

Καὶ ὅτε ἀνεκάλυψε τὸν προσπιλὴ ἄστέρα,
Ἐκείνη μὲ τὸν ἔδειξε, ἀπὸ τ' ἀγνάτης χεῖλης
Φωνὴ ἐξῆλθε πάλλουσα,
Τοῦ κελαδοῦντος πετεινοῦ φωνὴ λιγυροτέρα.
Ἦτις μ' ἐκλόνει τὴν ψυχὴν, μ' ἐπλόγιζε, μ' ὠμίλει
Λυπούσα καὶ ἀγάλλουσα.

Κ' ἐνῶ τὸ αἶμα ἤκουον, καὶ τὴν φωνὴν ἡ αὔρα
Εἰς τῶν πτηνῶν τὴν ἀκοὴν διέχυνεν ἡσύχως,
Θρόμβοι δακρύων διαυγαῖς
Τὰ ὄμματά της ἔξαρνα ἐθόλωσαν τὰ μαῦρα,
Καὶ πένθιμον προαίσθημα μ' ἐξύπνησ' ἐνδομύχως
Φθόγγος τοῦ στήθους της πνιγῆς.

Καὶ ὅσους λόγους ἡ καλὴ μὲ εἶπε τότε νέα,
Καὶ ὅσα τὴν καρδίαν της αἰσθήματα γενναῖα
Διέσπειραν κ' ἐκλόντισαν,
Καὶ ὅσα τότε δάκρυα ἔχύθησαν, καὶ ὅσα
Ἐξέφρασαν ἡ ἔκστασις, ἡ λύπ' ἡ σιωπῶσα,
Καὶ ὅσα ἐκοινώνησαν

Αἱ ἀπὸ πῦρ οὐράνιον ψυχὰς μας θερμανθεῖσαι,
Τῶν φωτεινῶν ἐρώτων μας σὺ μόνος μάρτυς εἶσαι,
Ὡ ἄστρον μου ἐσπερινόν,
Τὰ μυστικὰ αὐγάσματα μακρόθεν σελαγίζον,
Καὶ ὄνειρα ἐρατεινὰ τὸ βράδυ ἐνθυμίζον
Τὸν διαδότην τῶν βουνῶν.—

Ὅλα παρήλθον. Τὴν χαρὰν κατέφαγεν ὁ πόνος,
Καὶ τ' ἀνθ' τῶν ἐλπίδων μας κατέστρεψε συγχρόνως
Μετὰ ἀνοσιότητος

Ἦ πρόληψις, ἡ τὴν μικρὰν θωπεύουσα καρδίαν,
Καὶ μὲ πατήριον χρυσὸν κερνώσα τὴν μωρίαν
Τῆς κρύας ματαιότητος.

Ἀλλ' ἡ ψυχὴ μου τῆς ἀγνῆς ψυχῆς της ἤδη πλήρης
Συγκεντρωμέν' εἰς ἑαυτὴν ὀρίζοντας μονήρεις
Καὶ ὕψηλούς περιζητεῖ

Μὲ τὸ γλυκύ της ὄνειρον ἀρέσκειται νὰ βῇ
Μὲ τῶν δασῶν τοὺς στεναγμοὺς ἰδοὺ ταθῶς νὰ κλαίῃ,
Νὰ φρίσσει καὶ ν' ἀκινήτῃ,

Ὡς εἰς τὰ ψιθυρίσματα τῆς αὔρας ν' ἀκροᾶται
Φωνὴν, ἥτις γαλήνιος εἰς οὐρανὸν πετάται
Παρηγορίαν πνέουσα,

Ὡς αἴφνης νὰ περιζητῇ ἐντὸς παρεκκλητοῦ
Μορφὴν, ἥτις ἐνώπιον τοῦ θυσιαστηρίου
Σιγᾷ εἰς ὄναρ ῥέουσα.

Ἦ ὡς, ἐνῶ εἰς ἔρημον τὸ κύμα παραλίαν
Κρυφοστενάζει, νὰ ζητῇ τὴν μυστικὴν αἴταν
Τοῦ φλοίσβου τοῦ περιπαθοῦς·

Ἦ ὡς νὰ κατεπλήσσεται, ὅταν ἀστὴρ διάντων
Σβύνεται τόξον φλογερὸν ἀρματικῶς χαράττων
Εἰς τῶν αἰθέρων τοὺς βυθοὺς.

Ἦ τέλος ὡς εἰς ἔκστασιν ἀγγελικοῦ ὄνειρου
Νὰ θεωρῇ εἰς πτέρυγας φερόμενον σαπφείρου
Τὸ πνεῦμα τὸ παρήγορον,
Ποῦ τὴν ψυχὴν τοῦ ποιητοῦ ἀσπάζεται καὶ χαίρει,
Ὅτι ἐκεῖ ποῦ ἄχραντος ὁ ἔρως ζῇ τὴν φέρει
Μὲ πέτασμα ἐγρήγορον!

Ἰούλιος, 1850.

Χ. Α. ΠΑΡΜΕΝΙΑΝΗΣ.

— 0 —